

Cocon

Een schaduw, levenslang
Een schaduw, levenslang

JAARGANG 15 NUMMER 2

JUNI 2015

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 12 september 2015.
Kopij vóór 15 augustus sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

Onlangs werd mijn buurjongen 25 jaar en vrienden hadden de avond van tevoren een halve Abraham in de tuin gezet. De buurt kon er niet omheen en het was ook erg gezellig. Ook een soort jubileum dus.

We kunnen ons allemaal wel iets voorstellen bij het woord jubileum en we hebben het vast ook wel eens meegemaakt.

Jubileum

Zilveren jubileum

Een jubileum is een herdenking van een gebeurtenis (zoals de huwelijksverjaardag van een huwelijk, een indiensttreding) die een bepaald aantal (meestal een veelvoud van 5) jaren geleden is.

Doorgaans zijn dat feestelijke gebeurtenissen en er wordt ook vaak een bijvoeglijk naamwoord aan gekoppeld: een koperen huwelijk, een zilveren ambtsjubileum, een diamanten echtpaar.

Nu bestaat onze vereniging dit jaar 20 jaar en dat zal u zeker na de vorige Cocon niet ontgaan zijn. Alleen zal niemand dit een feestelijk gebeuren willen noemen, het is een jubileum vol pijn, verdriet en rouw. Ik ontdekte dat een 20-jarig jubileum een porseleinen jubileum wordt genoemd en dat past dan weer wonderwel. Met porselein ga je voorzichtig om en de porseleinkast is iets waar je zorg aan besteedt. De inhoud is waardevol en bestaat vaak uit voorwerpen waar je een dierbare herinnering aan bewaart. Een porseleinkast bevat veel kwetsbaars.

In het omgaan met onze herinneringen aan onze dierbaren, zijn wij ook uiterst kwetsbaar en al kunnen we ons tot op zekere hoogte ten opzichte van de buitenwereld harden, er zijn momenten, vaak onverwachte momenten, waarop de schil om ons heen barst en er geen houden meer aan is. Dan breekt het verdriet zich een weg en vloeien er weer tranen. Misschien zijn we juist wel sterk als we ons verdriet de vrije loop gunnen, maar dat moet je wel kunnen. Misschien moet je het zelfs wel willen.

En als iemand ons verwijt dat we ons verdriet koesteren, dan heeft zo iemand niets van ons begrepen. We koesteren ons verdriet niet, we

koesteren onze herinneringen aan ons kind, aan onze kinderen. Die tranen zijn de prijs van de liefde. Wat ons zo lief was, is bruut van ons afgenomen en dat doet pijn. Pijn die nooit over gaat, die niet altijd even hevig aanwezig is, maar wel altijd sluimerend op de achtergrond.

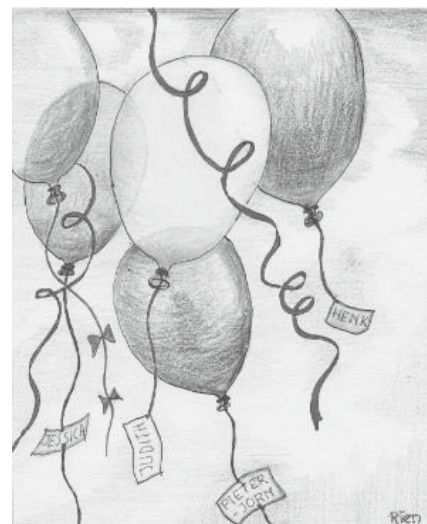
Onze jongste kleindochter, ongeveer anderhalf jaar oud, keek geboeid naar een foto van Maaïke en zei toen een paar keer achter elkaar: Maaïke, Maaïke. Ze proefde als het ware die naam. Haar broer, 4 jaar oud, vroeg: "Waar woont Maaïke eigenlijk?" Die is er niet meer, zei ik. "O, is ze dood?" Ja, die is dood. "Mag ik dan een boterham met pindakaas?"

Tja, wat zul je een 4-jarige ook belasten met iets wat ongetwijfeld veel later wel eens uitgelegd zal worden?

Maar terug naar ons jubileum, waarbij de verleiding groot is in het verleden te duiken en dat gebeurt ongetwijfeld ook veelvuldig. Een blik in de toekomst is natuurlijk riskant, want wat kun je daar voor zinnigs over zeggen? Bestaat onze vereniging over 20 jaar nog of zijn we dan al volledig gefuseerd met zusterorganisaties? Wie zal het zeggen? Bestaat de Cocon nog over 20 jaar? In ieder geval niet onder dezelfde redactie.

De zomervakantie staat er aan te komen en wat zal die ons brengen? De redactie wenst u, lezer, een goede tijd toe, die in ieder geval rust mag brengen.

Namens de redactie,
Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Onder leiding van Fonds Slachtofferhulp zijn de FNG bestuursleden in maart bijeen geweest om met elkaar van gedachten te wisselen over de toekomst van de Federatie en de lotgenotenorganisaties. Uit de brainstorming klonk duidelijk bij iedereen door dat de samenwerking in federatief verband een stap vooruit is, maar dat meer nodig is om optimaal te functioneren in belangenbehartiging en lotgenotencontact. Tijdens onze ALV presenteerde het VOVK bestuur een visie nota gebaseerd op de gedachtewisseling in het Federatiebestuur en Fonds Slachtofferhulp.

Medio maart heeft staatssecretaris Fred Teeven zijn ontslag bij de Koning ingediend. Het FNG en VOVK bestuur betreurden deze stap ten zeerste. Wij hebben de staatssecretaris in de loop van de jaren leren kennen als een warm pleitbezorger voor de belangen van slachtoffers en nabestaanden. Als blijk van onze waardering hebben wij hem een persoonlijke dankzegging gestuurd.

In april bereikte ons het droevige nieuws dat Johan van der Grift onverwachts aan de gevolgen van zijn aandoeningen was overleden. We gedenken Johan als een aimabele en bescheiden man die ons tijdens bijeenkomsten voorzag van een drankje en een hapje. Ook herinneren wij Johan als onze gids tijdens wandelingen die wij met elkaar mochten hebben in Leusden. Wij wensen zijn familie en vrienden veel sterkte met dit verlies.

Een van de belangrijkste momenten in een verenigingsjaar is de Algemene Leden Vergadering. Dit jaar vond de ALV plaats op 25 april. Het bestuur was niet ontevreden over de opkomst. Zaken als de toekomst van de VOVK, het jaarverslag, dechargeverlening aan de penningmeester en herbenoeming van de penningmeester als bestuurslid en voordracht van een erelid, waren de belangrijkste punten op de agenda. Vragen en antwoorden wisselden elkaar in vlot tempo af en het bestuur weet zich gesteund in het verder ontwikkelen van plannen tot mogelijke samensmelting van de drie lotgenotenorganisaties ADS, VVRS en VOVK. De drie lotgenotenorganisaties in federatief verband en haar bestuurders, werden in april door een moordenaar voor de rechter gedaagd

in Groningen. Er werd in kort geding geëist dat een artikel op de FNG website waarin melding werd gemaakt van een verzoek aan Google om zijn naam te verwijderen van het internet, van de FNG site zou moeten worden verwijderd. Dit hebben de bestuurders om principiële redenen geweigerd omdat zij het standpunt huldigen dat het recht om te weten en het recht om te herinneren zwaarder wegen dan het recht van een moordenaar om vergeten te worden. Met steun van Fonds Slachtofferhulp werd de hulp ingeroepen van de bekende slachtoffer advocaat Richard Korver. Na een oproep aan de leden van de drie lotgenotenorganisaties was de publieke tribune vol met sympathisanten om de gedaagde bestuurders mentaal te steunen. Na een indrukwekkend pleidooi van Richard Korver volgde op 1 mei het vonnis van de rechter die de gedaagde partijen in het gelijk stelde.

Op 9 mei vond er een manifestatie plaats bij De Muur en werd opnieuw een aantal naamplaatjes bevestigd. Wederom een sobere maar indrukwekkende ceremonie. Elders in Cocon leest u hier meer over.

Om naar uit te kijken: familiedag op 27 juni en een moment om stil te staan bij ons 4^e lustrum. Het bestuur hoopt velen van u te mogen begroeten.

Jan van Kleeff,
Voorzitter

LEUSDEN ALV 25 april 2015

Op 25 april werd de Algemene Vergadering in Leusden goed bezocht. Aansluitend was er een uitleg over 'het onbevattelijke', door de heer John Elffers, voorzitter van de Muur tegen Geweld.

John Elffers, vrz Muur tegen Geweld

De Muur tegen Geweld is een monument en een gedenkplaats voor nabestaanden waarvan een familielid door geweld om het leven is gekomen. Tevens is het ook een statement tegen geweld in onze samenleving. In 2014 bestond er voor het eerst de mogelijkheid voor nabestaanden om een naamplaatje van een van hun ontvallen dierbaren te plaatsen. Inmiddels herbergt de muur 94 naamplaatjes- soms eenvoudig, soms bijzonder in de vorm van vlinders en soms ook met foto's van de dierbaren. Dit alles heeft de gedenkplaats en de Muur verrijkt en zal dit in de komende jaren nog verder verrijken.

Elk jaar kunnen nabestaanden een plaatje plaatsen met de naam van hun verloren dierbare. De betekenis van zo'n plaatje gaat veel verder dan het plaatje op zich. Het is een symbool, dat de naam en de dierbare niet vergeten is en dat de naam en de persoon voortleven in de gedachten van de familie en vrienden. De nabestaanden kunnen- binnen enige grenzen- het plaatje zelf vorm en inhoud geven. Om de herdenking nog verder te benadrukken worden alle namen van de dierbaren op de plaatjes – na de plaatsingsceremonie- hardop voorgelezen en wordt de herdenkingsceremonie afgesloten met het leggen van bloemen. Alle deelnemers kijken met tevredenheid terug op de sobere, ingetogen en respectvolle ceremonie die de plaatsing begeleidt en zij zijn blij dat zij een plaatje geplaatst hebben voor zichzelf en voor de dierbare.

Mochten er VOVK- leden meer willen weten of geïnteresseerd zijn dan kunnen zij binnen de VOVK contact opnemen met Ron Sluijs, secretaris van de VOVK of met Ieke Verveld- secretaris van de Muur tegen Geweld (Mail: ieke.verveld@gmail.com of telefoon 050-8503655).

Muur tegen geweld 'Het onbevattelijke'

Zaterdag 9 mei 2015. Weer verzamelen zich uit het hele land ruim honderd nabestaanden van geweldsslachtoffers rond de 'Muur tegen geweld' bij het Drentse De Wijk. In de verte het geruis van de autoweg van Meppel naar Assen, vlakbij een hoorbare stilte.

Het programma vermeldt: 13.30 uur Inloop en koffie/thee, een broodje, een plakje cake. Als we tegen half twee aankomen, is de inloop in

volle gang. Klein detail: iemand van de organisatie ontvangt ons met een handdruk.

We zoeken naar de plek waar het naamplaatje met daarop 'Maaïke Kuiper' moet zijn en eerst kunnen we het niet vinden, maar even later, ja, daar is het. We hebben er een klein bosje lelietjes-van-dalen en vergeet-mij-nietjes bij gelegd.

In de tent zien we lotgenoten, bekende en onbekende. En als vanzelf ontstaan de gesprekken. De organisatie is perfect, zo goed dat je er zelfs helemaal geen last van hebt: niemand die gejaagd op een horloge kijkt (of een i-Phone!) en toch loopt alles op rolletjes.

Er worden 24 nieuwe naamplaatjes bevestigd, waarbij telkens de naam wordt genoemd. En als alle plaatjes zijn bevestigd, worden de namen opgelezen van degenen van wie het naamplaatje bij een vorige gelegenheid al is aangebracht. En dat noemen van die namen is altijd weer een ontroerend moment. Zij worden niet vergeten.

“Stond die muur maar wat dichterbij”, verzuchtte iemand. Inderdaad, als je uit Zeeland komt, is het niet naast de deur. Maar vanuit Hengelo valt het wel weer mee. Maar hoe dan ook – het is een prachtige plek die stilte ademt en rust.

Namens de organisatie worden bloemen gelegd en wie dat wil kan ook bloemen neerleggen. Terug in de tent is er weer drank naar keuze en na korte tijd worden hartige hapjes door een Hooogeveens cateringbedrijf binnengebracht. Nogmaals: de organisatie was perfect. Zo'n bijeenkomst had natuurlijk nooit nodig moeten zijn, want wij waren liever geen nabestaanden geweest! Maar wat was het goed om deze middag met zovelen mee te beleven. Een woord van dank voor allen die dit mogelijk hebben gemaakt.

Paul Kuiper

P.S. Tijdens de ceremonie van 9 mei jongstleden hebben zeven VOVK-leden een naambordje geplaatst.

JAARVERSLAG VOVK – 2014 –

ALGEMEEN

De VOVK is een vereniging van en voor ouders die hun kind door moord of doodslag hebben verloren. Zij heeft ten doel de belangen van ouders bij diverse externe partijen te behartigen en ouders de mogelijkheid te bieden elkaar tot steun en troost te zijn. Ouders kunnen elkaar regelmatig op bijeenkomsten in gebouw "De Kom" in Leusden ontmoeten. Helaas zien we de animo om bijeenkomsten bij te wonen, terug lopen. Reden waarom het bestuur het aantal bijeenkomsten teruggebracht heeft van 6 naar 5 per jaar in 2014.

De VOVK is in 1995 opgericht en telt op dit moment ongeveer 190 leden of 130 families. Het geringe aantal nieuwe aanmeldingen compenseerde de opzeggingen (uitsluitend oudere leden). Na de gestage groei over de jaren, zien we het ledental zich nu stabiliseren rond de 130 families. Een trend die we ook zien bij ADS en VVRS. Redenen kunnen zijn

de individualisering van de maatschappij en de belangrijke rol die casemanagers vervullen in het bijstaan van nabestaanden. In tegenstelling tot de tanende interesse om bijeenkomsten bij te wonen, zien we een duidelijke toename in belangenbehartiging. Partijen weten ons (FNG) steeds beter te vinden om beleid af te stemmen of om onze (FNG) standpunten te vernemen. Het beleid dat het bestuur eind 2013 heeft geformuleerd, als ankerpunten voor het jaar 2014, is als volgt:

1. Ankerpunten ledencontact
 - periodieke bijeenkomsten in Leusden met rondetafelgesprekken/thema
 - 1x per jaar wandeling in de natuur omgeving Leusden
 - 1x per kwartaal uitgifte Cocon
 - moderne en efficiënte website
 - familiedag en december-herdenking
 - toenemende samenwerking met ADS en VVRS
 - deelname DHG en Muur tegen Geweld
2. Ankerpunten externe contacten
 - bestuursleden FNG met specifieke portefeuilles
 - bestuursleden FNG in specifieke werkgroepen
 - toehoorder vaste kamercommissie voor Veiligheid en Justitie + netwerken politiek
 - implementatie regelgeving Raad van Europa
 - betrokkenheid ministerie van Buitenlandse Zaken (mede via SHN)
3. Ankerpunten TBS problematiek
 - eenduidige informatievoorziening (o.a. IDV en Reclassering)
 - eenduidige gedragslijn tbs klinieken
 - spreekrecht nabestaanden bij tbs verlengingszittingen
 - eenduidige verlofprocedure
4. Toezien op uitvoering Visie document van Ministerie van Veiligheid en Justitie

Begin 2014 hebben de drie lotgenoten-organisaties een convenant ondertekend voor verdergaande samenwerking in federatieve vorm, t.w. De Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers (FNG). Heldere afspraken zijn of worden gemaakt over:

1. De samenwerking bij de organisatie van het lotgenotencontact
2. De samenwerking bij de inspanningen voor belangenbehartiging

3. Gezamenlijke voorlichting over de hulp aan en positie van nabestaanden van geweldsslachtoffers
4. De gezamenlijke organisatie van de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers
5. Gezamenlijk toekomstbeeld

Het ligt in de rede dat de bovenvermelde ankerpunten in het beleid van de VOVK, voor zover mogelijk, inmiddels ook deel uitmaken van het beleid van de FNG.

LOTGENOTENBIJEENKOMSTEN

In 2014 zijn er 5 reguliere bijeenkomsten (6 bijeenkomsten in 2013) geweest in Leusden en waren er 2 speciale bijeenkomsten, t.w. de familiedag in juni en de herdenkingsbijeenkomst in december. Daarnaast vond op 20 september de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers plaats in Groningen. Op 25 mei vond de eerste manifestatie bij het nationaal monument Muur tegen Geweld plaats in De Wijk met het bevestigen van naamplaatjes van hen die door geweld om het leven waren gekomen. Wederom bij het nationaal monument Muur tegen Geweld, werd op 1 november "lichtjesavond" gevierd in combinatie met bevestigen van een aantal naamplaatjes.

GASTSPREKERS

De volgende gastsprekers hebben wij mogen begroeten op lotgenotenbijeenkomsten die, muv de december herdenkingsbijeenkomst, ook voor leden van de andere lotgenotenorganisaties toegankelijk waren:

- Siekina Dalhuyzen – case manager Slachtofferhulp Nederland
- Sjef van Gennip – directeur Reclassering Nederland
- Leo Fijen – televisiemaker en schrijver

FAMILIEDAG

De jaarlijkse familiedag vond in juni plaats in het Openluchtmuseum in Arnhem. Deze keer was de organisatie in eigen hand met hulp van de vaste VOVK vrijwilligers. Er was grote belangstelling (ongeveer 90 deelnemers). Het weer was ons gunstig gezind en we kunnen terugzien op een zeer geslaagde familiedag.

DECEMBER

HERDENKINGSBIJEENKOMST

Evenals het voorgaande jaar, werd de herdenkingsbijeenkomst in december

opgeluisterd door het koor Vocaal Ensemble Puur olv Paul Snoek. Het koor kwam met een nieuw repertoire en werd begeleid door de harpiste Yolante Cornelisse. We mochten ongeveer 90 belangstellenden verwelkomen, die door de vrijwilligers werden ontvangen. De aanwezigen hebben kunnen luisteren naar prachtige, stemmige muziek.

De bijeenkomst werd geleid door Leo Fijen, die op indrukwekkende wijze, de traditionele ceremonie van het noemen van de namen van onze kinderen en het aansteken van de kaarsen, begeleidde.

De bijeenkomst werd afgesloten met een uitgebreid koud en warm buffet.

PERSONELE UNIE

Bij de start van de FNG begin 2014, zijn er afspraken gemaakt over de inpassing van de Stichting DHG in de FNG. Er is voor gekozen om het bestuur van de FNG ook als bestuur van de Stichting DHG te laten fungeren. Dat betekende dat van het zittende DHG bestuur afscheid moest worden genomen en het FNG bestuur geïnstalleerd. Vanaf 1 januari 2015 is het nieuwe bestuur van kracht.

BELANGENBEHARTIGING VOVK/FNG

bestuursleden hebben een of meerdere keren overleg gehad met:

- Ministerie van Veiligheid en Justitie
- Staatssecretaris
- Fonds Slachtofferhulp
- Fonds Geweldsslachtoffers
- Slachtofferhulp Nederland
- Officieren van Justitie
- Raad voor de Rechtspraak
- Reclassering Nederland
- Rechters
- Familierechercheurs
- Politici
- ADS en VVRS

Medewerking werd verleent aan verzoeken van radio, tv en schrijvende pers. Er werd deelgenomen aan diverse symposia waaronder het symposium Rouw na Moord georganiseerd door Fonds Slachtofferhulp.

DIENST JUSTIËLE INRICHTINGEN

Op uitnodiging van DJI van het Ministerie van Veiligheid en Justitie, zijn leden van de drie lotgenotenorganisaties op bezoek geweest bij P.I. Hoogvliet en FPC Oostvaarders Kliniek in Almere. De uitnodigingen werden door de bezoekers zeer gewaardeerd.

MINISTERIE VAN VEILIGHEID EN JUSTITIE

Naast het periodieke beleidsoverleg met het ministerie en staatssecretaris Teeven, werd het VOVK/FNG bestuur uitgenodigd om te reageren op een aantal wetsontwerpen. De belangrijkste wetsontwerpen waar onze mening werd gevraagd, zijn:

- *wetsvoorstel dadelijke tenuitvoerlegging
- *wetsvoorstel verbetering positie kinderen als nabestaanden van geweldsslachtoffers
- *wetsvoorstel verbetering spreekrecht in strafzaken.

NATIONAAL MONUMENT “HET ONBEVATTELIJKE”

Het nieuwe bestuur van de stichting heeft in 2014 zijn taken opgepakt en op 25 mei vond de eerste manifestatie plaats bij de Muur. In het bijzijn van staatssecretaris Teeven werden de 1e naamplaatjes op de Muur bevestigd. Een sobere ceremonie die veel indruk op iedereen maakte. In het najaar werd nogmaals, deze keer in combinatie met lichtjesavond, een aantal naamplaatjes bevestigd.

DAG HERDENKEN GEWELDSLACHTOFFERS

De herdenking vond dit jaar plaats in de stad Groningen. Een indrukwekkende manifestatie waar de bewoners van de stad Groningen respect toonden. De algemene conclusie was dat de dag uitstekend verlopen was. Zorgpunt is dat het steeds moeilijker wordt om het namenlint waardig gedragen te laten worden.

HET BESTUUR

In de ALV in maart in Leusden waren de bestuurders Annie Beerkens en Ron Sluijs volgens schema aftredend. Beide bestuurders stelden zich herkiesbaar en werden bij handopsteking bevestigd voor een volgende periode van 3 jaar.

BEGELEIDERS

Het bestuur werd in zijn activiteiten ondersteund door een klein team van vrijwilligers met een achtergrond in slachtofferhulp. Zij begeleiden de rondetafelgesprekken. Nu de interesse in in dit soort gesprekken afneemt, is de rol die vrijwilligers spelen ook afgenomen.

Samen met de vrijwilligers zal het bestuur naar andere vormen van lotgenotencontact moeten zoeken. De samenwerking met ADS en VVRS

kan ertoe leiden dat er een andere invulling gevonden gaat worden om het lotgenotencontact te behouden. Hierbij kan gedacht worden aan minder statische (= ronde tafel) bijeenkomsten en meer flexibele bijeenkomsten (bv wandelen).

COCON

Ondanks de geringe bezetting van het redactieteam, zijn er toch wederom 4 edities geweest. Een knappe prestatie. De Cocon wordt door de leden zeer gewaardeerd en vindt inmiddels ook bij externe partijen gretig aftrek.

VOVK WEBSITE

Een complete make-over van de website heeft plaatsgevonden. Een bij-de-tijdse “look” maar toch ook erg herkenbaar. Het bestuur heeft veel positieve reacties van leden ontvangen. Onze website wordt veel bezocht en is vaak voor ouders de eerste stap om met de VOVK kennis te maken. Dat legt grote verantwoordelijkheid bij het bestuur om de informatie actueel te houden.

NAWOORD

Een woord van dank is op zijn plaats aan Fonds Slachtofferhulp. De financiële steun die wij jaarlijks van het Fonds ontvangen, is onontbeerlijk om bijeenkomsten in gebouw “De Kom” in Leusden te houden en speciale bijeenkomsten als de Familiedag en de Herdenkingsbijeenkomst in december te organiseren.

Wij zijn Leo Fijen zeer erkentelijk voor het ontvangen van wederom een belangrijke bijdrage uit de verkoop van zijn boek “Leven met de dood”. Dit boek is zo succesvol, dat ook in 2015 een bijdrage op onze rekening kan worden bijgeschreven.

Zoals al hierboven opgemerkt, de lotgenotenorganisaties worden in toenemende mate als volwaardige gesprekspartners gezien. In 2014 was dat in naam van de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers.

Jan van Kleeff
Voorzitter VOVK

22 april 2015

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Eigenlijk vind ik het altijd weer een avontuur om aan onze briefwisseling te beginnen en eerlijk gezegd weet ik aan het begin nooit wat er uiteindelijk op papier komt te staan. Dus ben ik benieuwd waar het nu weer op uit draait.

Er gebeurt altijd zoveel om ons heen en we doen ook zoveel verschillende dingen dat ik me wel eens afvraag hoe dat vroeger toch ging. En met vroeger bedoel ik natuurlijk de tijd dat Maaïke nog gewoon in ons midden was. Je zag haar niet elke dag, want ook zij leefde haar eigen leven en je wist dat het goed was. Je hoefde ook niet constant contact te hebben, want als je wilde kon je zo naar haar toe. Alleen dat deed je niet, want dat was toch niet nodig? Nu denk ik wel eens: was toch wat vaker gegaan, maar ja dat is achteraf gepraat. Toch gaat het met onze andere kinderen ook zo: als je wilt kun je er zo naar toe en je weet dat je altijd welkom bent zoals zij ook altijd welkom zijn bij ons.

Misschien is dat wel het ultieme loslaten: zij leven hun leven en wij leven het onze. We zijn er als we nodig zijn en er kan altijd een beroep op ons worden gedaan. Het weten dat je er bent is al voldoende. Alleen, Maaïke is er niet meer en je kunt er niet meer voor haar zijn. Maar zij leeft voort in onze herinneringen en in de verhalen die er over haar gaan, in de gedichten die ze heeft nagelaten, in de sporen die zij heeft getrokken en die noot verloren gaan.

Dit nummer van de Cocon staat ook in het teken van het 20-jarig jubileum van onze vereniging en eigenlijk vind ik het woord 'jubileum' al te feestelijk klinken. Het 20-jarig bestaan is denk ik beter. En ik beseft dat er ouders zijn die hun kind al 20 jaar missen. 20 jaar verdriet. 20 jaar rouw. 20 jaar zonder die ene die zo gemist wordt. Nooit wordt het meer zoals het was voor die tijd. Nooit wordt het meer onbevangen, nooit meer onbezorgd, maar altijd overschaduwd.

En toch, en toch! Wij leven, onze andere kinderen leven, onze kleinkinderen leven en dat maakt het leven zinvol. Hoe dan ook.

Hartelijke groet,
Paul

Dag Paul,

Loslaten Paul, dat is een van de moeilijkste opdrachten die we kennelijk hebben. Je krijgt je kind en ontvangt het in liefde. Je zult er zijn voor je kind, in goede en in kwade tijden.

Dat betekent dat er een hechting plaatsvindt, die zo sterk is, het is op dat moment onmogelijk je voor te stellen dat er ook een proces van onthechting, van loslaten, zal moeten plaatsvinden. Dat komt later. Er mag haar niets overkomen. Ze wordt volwassen. Ze gaat eigen keuzes maken. Ze gaat het huis uit. Ze gaat haar eigen weg.

Nu voel je het proces van loslaten wel duidelijk. Maar je hebt daar alle tijd voor. Langzaam merk je dat je kind inderdaad op eigen benen staat. Jou niet meer iedere dag nodig heeft.

Dat lege-nestsyndroom duurt nog even, maar dan ga jij zelf ook weer door met je leven. Het is goed, zo moet het gaan. Kleine kinderen worden groot.

Je las wel eens berichtjes in de krant over de moord op een jongere, een idioot die zich vergrijpt aan een jong meisje, haar daarna wurgt en wegslijt als een stuk vuil. En dan zei je zo terloops tegen je partner, 'heb je dat gelezen van die moord op die en die. Dat is ook erg.' En je ging weer door omdat het leven nu eenmaal doorgaat. Totdat het jouw kind is, dat vermoord wordt. Dan staat die hele wereld daaromheen stil. Dan slaat die gebeurtenis een krater in je leven. Dan zit je met lege handen te staren naar de neus van je schoenen. Dan is niets meer wat het was en het wordt dat ook nooit meer. Dan moet je leren leven met de inslag van een bom. De wond die geslagen wordt is aanvankelijk zo bloederig en ongeneeslijk, dat je heel veel tijd nodig hebt om ooit nog te genezen.

Het ultieme loslaten is dat je uiteindelijk kunt zeggen: En toch, en toch! Ja, wij leven en onze andere kinderen leven, onze kleinkinderen leven en het is goed zoals het is.

Het is een boeddhistische gedachte en als je het kunt dan maakt het je leven rijk. Hoe dan ook. Maar oh wat is het soms moeilijk om deze gedachte vast te houden.

Hartelijke groet,
Wil

20 jaar VOVK -Stieny en Jaap Arends-

In onze zoektocht naar mensen van het eerste uur komen we ook terecht bij de familie Arends. Stieny en Jaap Arends zijn vanaf april 1995 lid van de VOVK. Wat aandacht voor hen in dit jubileumjaar is dus geheel op zijn plaats. Op naar Groningen!

Henk Arends
26-08-1969 – 17-08-1993

Het is zomer 1993 en de familie Arends maakt voor hun vakantie weer eens gebruik van de camping Klein Vaarwater op Ameland. Het is een bekend en vertrouwd adres voor de familie waarbij je zou kunnen zeggen dat het vaak fungeerde als reünieplek. Stieny en Jaap hebben dan drie kinderen John-Gerbrand (16), Henk (23) en Trea (24). Opeenvolgend komen verschillende familieleden in augustus op de bewuste camping. Op maandag 16 augustus voegt Henk zich bij het geheel, immers de andere dag, de 17^e is zijn zus Trea jarig. Henk is een echte gangmaker en gaat die middag grappend en grollend zijn familieleden langs en de voor hem bekenden op die camping. Hij wordt niet voor niets gekscherend *old wief* genoemd omdat hij altijd zijn gezellige kletspraatje klaar heeft. Na deze hernieuwde kennismakingen en het kwartier maken wordt er door de mannelijke bezoekers nog een potje gevoetbald. Daarna nemen de vrouwelijke bezoekers de voorbereidingen voor het verjaardagsfeest in handen en de jongens besluiten om zich in een stapavond te storten.

Een kwartet jongeren, Henk, broer John-Gerbrand, neef Andy (16) en vriend Tiemen (18) vermaken zich kostelijk. In de disco wordt op een ontspannen manier pret gemaakt tot diep in de late uurtjes. Om een uurtje of vier

die dinsdagmorgen, komen Henk en Andy te voet op de camping aan en sluit Tiemen zich daarbij aan, hij is op zijn Puch-brommer. Bij het toiletgebouwtje maakt het drietal een sanitaire stop en terwijl ze binnen nog wat staan te kletsen, hoort Tiemen zijn vlak bij de deur opgestelde brommer aanslaan. De jongens zien een slungelachtig figuur, vergezeld van een leeftijdsgenoot, op de Puch wegrijden. Ze willen de achtervolging in gaan zetten, maar de onbekenden bedenken zich kennelijk, keren om en leveren de brommer weer af. Er ontstaat op dat moment een woordenwisseling, waarop vooral de 'berijder' doordraait. "Wie eerst?" schreeuwt hij uitdagend en vliegt op het drietal af. Henk, van nature een goedaardige knul die tot dan toe nooit echt ruzie in het openbaar heeft gehad, deelt een paar klappen uit. Enkele seconden later zien zijn vrienden hem door de knieën zakken. "Ik ben gestoken," brengt de naar zijn hartstreek grijpende gewonde nog uit. De dader en zijn vriend zetten het op een lopen. Op Henks kleding is nauwelijks bloed waar te nemen, maar de twee voelen dat elke seconde fataal is. Andy rent weg om zijn oom Jaap en tante Stieny te gaan waarschuwen. Tiemen die zich meer dan schuldig voelt vanwege het gedoe om zijn brommer, begint met mond-op-mond beademing.

In pure paniek springt Stieny, die nog wat handdoeken heeft gepakt omdat ze het woord 'bloed' van Andy had meegekregen, met Trea en een nichtje in de auto. Het is een grote camping en het duurt even eer ze bij het toiletgebouw aankomen. Op de plaats van het misdrijf zien ze tot hun ontzetting Henk in de armen van zijn vader liggen. John-Gerbrands, die eerst een meisje naar huis had gebracht is inmiddels ook gearriveerd. Stieny begint automatisch te bidden. Verschillende omstanders voegen zich op de plek van het drama. Een aldaar logerende politiemannompelt nauwelijks verstaanbaar 'het is over'. Trea krijgt deze onheilstijding mee en schreeuwt 'nee, zijn mond beweegt nog...?'.

Als de ambulance arriveert, gaat Jaap mee met zijn zoon. Alle familieleden hebben nog snel een kus op Henks mond kunnen drukken. De receptie van de camping wordt geopend om het lamgeslagen gezelschap onderdak te geven. Enkele minuten later is Jaap al weer terug: asgrauw, sprakeloos en totaal verdoofd. Het is inderdaad over.

Enkele uren na het dodelijke misdrijf, sleurt de politie de dan 18 jarige Hans v. d. V. samen met een vriend, als verdachte uit diens tent op dezelfde camping. Omstanders horen hem nog klagen dat hij zich vreselijk beroerd voelt. De nog benevelde knaap blijkt zijn -al twee jaar eerder aangeschafte- stiletto ergens op de camping in de grond te hebben getrapt.

Al in de namiddag verlaat de gehele familie het eiland Ameland met de veerboot. Een vol ongeloof en getraumatiseerde familie die verder moeten zonder hun geliefde Henk. Op een besloten herdenkingsbijeenkomst na –waar een steen ter nagedachtenis op de bewuste plek wordt gelegd- komen Stieny en Jaap nooit meer op het eiland. Alle mooie herinneringen van het eiland lijken inmiddels vervlogen door de zwarte bladzijde van die 17^e augustus. Hans v.d.V. krijgt voor doodslag, waarbij rekening wordt gehouden dat de dader het slachtoffer niet kende, drieënhalf jaar. Stieny en Jaap hebben de rechtszaken per se niet gevolgd en willen (ook nu nog) zo weinig mogelijk over de dader kwijt. Alleen dat zijn familie nooit heeft gereageerd is naast de laffe moord nog steeds een zere plek.

De familie Arends is de eerste jaren volledig lam geslagen. De praatgrage Stieny kan haar verdriet nauwelijks de baas en heeft vaak last van depressies. Jaap is een binnenvetter en kan zich nauwelijks uitdrukken. Niet dat hij geen luisterend oor heeft naar Stieny maar hij kan het niet delen. Ondanks de ellende weet de familie met steun van en aan elkaar te overleven. De eerste jaren blijft de slaapkamer van Henk onaangeroerd. Wanneer dochter Trea een zontje krijgt wordt hun eerste kleinkind naar Henk vernoemd. Het is een van de eerste momenten dat Stieny weer beseft dat ze nog meer kinderen heeft. Die kleine Henk, die wel in Henks slaapkamer mag liggen, opent haar ogen om haar liefde weer met haar kinderen te delen. Inmiddels hebben de Arends vier kleinkinderen en zijn ze een hechte familie.

Ja, zegt Jaap, de VOVK, dat weet ik nog goed, we werden door Jef Rijsbergen gebeld. Ook omdat we bij onze vertegenwoordigster van Slachtofferhulp hadden aangegeven daar wel voor 'in' te zijn. Vooral ook omdat Stieny er graag over wilde praten. Ze herinneren zich nog de eerste bijeenkomst in Zoetermeer en vonden allemaal dat het oprichten van zo'n vereniging een goede zaak was. Jaap zegt,

'maar ik ging er voornamelijk naar toe voor Stieny, voor mij hoefde het niet zo, al die verhalen van die anderen. Ik vond het al erg genoeg voor mezelf.' Het echtpaar gaat jaren lang regelmatig naar de bijeenkomsten in Leusden en later naar de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers. De laatste tien jaar niet meer naar Leusden maar soms in de buurt naar de ADS-bijeenkomst. In september zijn ze nog met de hele familie in Groningen geweest op de DHG-dag. Zo dicht bij huis wilden ze niet laten lopen. 'Wat was dat een mooie dag' zeggen beiden onomwonden.

Stieny vertelt me dat ze er 'nog steeds weet van heeft' en er geen dag voorbij gaat dat haar gedachten een moment naar Henk gaan. Ze is nog steeds een echte babbelkont en heeft geen moeite om er over te praten. In tegenstelling tot Jaap, die eigenlijk een gesloten boek is. De familie van Jaap is nou eenmaal meer gesloten zegt hij. Stieny kan daarom nog wel eens nijdig doen naar Jaap als hij naar bekenden al te joviaal doet; op een of andere manier stoort haar dat. 'Hij zegt er niet veel over, maar doet dan naar buiten juist erg vriendelijk!' is haar commentaar. Jaap is rustig en neemt de dag zoals die komt. Ondanks dat vindt hij dat zijn leven sinds 1993 is veranderd, 'het voelt nog altijd alsof er iets op je rug drukt.'

Stieny die intussen niet zo goed meer ter been is omdat ze in 2011 een beroerte heeft gehad, heeft nog steeds psychisch last van het verlies. Ondanks dat ze niet kerks is, bidt ze wel en dat geeft haar verlichting. In de loop van de jaren blijft ze zo nu en dan hulp zoeken en recent heeft een psycholoog haar belangeloze hulp aan geboden. Na zoveel jaar nog last te hebben van depressies en nare gevoelens had die gezegd 'daar gaan we wat aan doen'. Van haar krijgt ze ook druppeltjes en heeft ze het gevoel dat het daardoor beter gaat. Ze heeft de opdracht gekregen om bij verdrietige gevoelens alleen nog te denken aan mooie(re) dingen. Blijmoedig vertelt ze dat ze dit jaar weer naar de camping in Callantsoog gaan. Ze heeft een scootmobiel en die kan ze daar best gebruiken. Dan kan Jaap op zijn elektrische fiets zegt Stieny en dan gaan we weer mooi op vakantie. 'Want', denkt Stieny, 'dan kunnen we best nog gelukkig zijn'!

Rien Verbiest

20 jaar VOVK - Marian en Aad Lavèn -

In het 'jubileumjaar' zoeken we die mensen op die vooral in de beginperiode van de vereniging hun steentje hebben bijgedragen aan die opstart. Zo komen we ook uit bij Marian en Aad Lavèn uit Blokker. Marian zat in de beginjaren in het VOVK-bestuur.

Jessica Lavèn † 27-07-1991

In de zomervakantie van 1991 logeert Claudia, bij haar oma in Drenthe, terwijl haar jongere zusje Jessica (1980) bij haar ouders, Marian en Aad Lavèn, thuis bleef. Op zaterdagmiddag gaat Jessica alleen naar het zwembad in Zwaag. Haar ouders vinden dat het wel veilig is. Ze heeft immers haar zwemdiploma en ze is zeker niet de enige in de vakantietijd. Om half zes fietst Marian naar het zwembad om haar dochttertje op te halen, dat zou ze zeker gezellig vinden. Als ze daar aankomt, sluit de beheerder -eerder dan gebruikelijk- juist het zwembad af. Marian ziet de fiets van Jessica in het fietsenrek staan maar haar dochter is er niet. Op verzoek inspecteert de beheerder alsnog het zwembad maar merkt op dat het bad echt leeg is. Wanneer Marian weer thuis komt treft ze Jessica daar nog steeds niet aan. Terwijl Aad thuis de wacht houdt, fietst Marian de buurt in het rond op zoek naar een spoor van hun dochttertje. Als Marian aan een buurmeisje vraagt of zij Jessica heeft gezien, weet die te vertellen dat ze haar zag praten met een oudere man. De paniek slaat toe na dit bericht. Als de politie wordt gebeld worden ze gelijk aldaar uitgenodigd. Marian spoedt zich met het buurmeisje naar het bureau. De politie neemt de vermissing serieus en gaat er gelijk mee aan het werk. Er wordt geadviseerd om

voorlopig thuis af te wachten. De politie gaat met honden in de buurt van het zwembad op zoek naar eventuele sporen. Die zijn door de vele bezoekers die -in en uit- het zwembad zijn gegaan, echter weggevaagd. De politie post nog even bij het zwembad in de hoop dat ze nog teruggebracht wordt. Het lange wachten is begonnen.

Op zondag moet de familie gewaarschuwd worden. Marian en Aad bellen familie en bekenden met het bericht van de vermissing en dat men niet moet schrikken over wat ze morgen misschien in de krant lezen. 'Dat was verschrikkelijk om te doen', zegt Marian. Claudia wordt door burens opgehaald en gedrieën gaan ze een ongewisse tijd tegemoet. Vreselijke dagen, zeggen Marian en Aad: 'die dagen en nachten van wachten, niet slapen, geen hap door de keel kunnen krijgen en de machteloosheid, dat is niet te beschrijven'. Woensdagsavonds laat, staat Hans, de tussenpersoon van de politie waar ze inmiddels een goed contact mee hadden, voor de deur. Jessica is gevonden, dood en vermoord! Hier waren ze zo bang voor geweest en nu was het toch uitgekomen. Claudia wordt uit bed gehaald en op de hoogte gebracht, terwijl Hans blijk geeft van zijn betrokkenheid door bij die tijding te blijven. Ook de familie wordt weer gebeld en van de nachtmerrie op de hoogte gesteld.

'We hebben Jessica niet meer gezien, het is ons afgeraden omdat ze te lang buiten had gelegen; Hans en onze huisarts hebben haar geïdentificeerd', verteld Marian. Later hebben Marian en Aad daar veel spijt van gekregen om dat advies te volgen, maar ze waren nou eenmaal niet in staat om daarop te reageren. De woensdag, een week later, wordt Jessica begraven. Op de begrafenis zijn politiemensen in burger aanwezig. Ook de burgemeester laat van zijn deelneming blijken en zegt deze zaak ernstig te nemen, 'al moet de onderste steen boven komen'!

'We hebben alles gedaan om de politie van informatie te voorzien en wij hebben steeds een goed gevoel gehad over hoe gedreven de agenten hun best deden, zegt Marian. Politieaanman Hans was inmiddels een vaste bezoeker in huize Lavèn geworden, een echte vertrouwenspersoon. Wanneer hij dan ook bijna drie maanden later voor de deur staat,

denken de Lavèns dat hij voor de verjaardag van Aad komt om hem te feliciteren. De kamer was vol met visite maar er is geen echt feest. Marian en Aad worden even door Hans apart genomen en horen dat de vermoedelijke dader is gepakt! De dader wil niet praten maar vezels van het shirtje van Jessica, in de auto van hem, doen hem de das om. Het blijkt Michel S. uit Assen te zijn, een vrachtwagenchauffeur.

S. is met zijn personenauto vanuit Assen in Zwaag aangekomen, het zwembad bezocht, heeft Jessica daar ontmoet en haar een ijsje gegeven. Als Jessica aan het zwemmen is, neemt hij haar portemonnee weg met daarin haar fietsleuteltje. Dat laatste spoelt hij door het toilet. Buiten het zwembad wacht hij haar op en biedt de ontredderde Jessica aan, haar met de auto naar huis te brengen. Ze stapt bij die –aardige mijnheer die haar wel even thuis brengt- in. Daarna is S. naar zijn huis in Assen gereden, met de smoes dat hij haar naar haar zusje Claudia bij haar oma zou brengen. Thuis in Assen heeft hij haar tot seksuele handelingen gedwongen en foto's gemaakt die hij overigens later heeft vernietigd. Later in de avond rijdt hij met Jessica richting Duitsland; Jessica raakt totaal in paniek waarop hij haar wurgt en in de berm van de weg gooit. Vier dagen later wordt ze door daar passerende lifters, liggend achter de vangrails ontdekt. Zomaar langs een snelweg in Oost-Groningen.

We zijn naar elke rechtszitting geweest en het fijne was dat Hans ons steeds vergezelde. We hebben S. dus ook gezien. Zo op het oog een aardige en rustig uitziende man. Hij is tot 20 jaar veroordeeld en tbs. In 2001 is hij overleden. De gevangenisleiding zei dat hij met een TL-buis heeft geknoeid en hij zelf daardoor in brand is geraakt. In ieder geval is hij in het brandwondenziekenhuis in Beverwijk overleden toen zijn hart het begaf. Bij ons ging niet alleen denkbeeldig de vlag uit, maar dus ook ECHT uit!

In het voorjaar van 1992 vond men in het zwembad de portemonnee van Jessica. We zaten toen midden in ons rouwgevecht. Dat deden we ieder op onze eigen manier en in ons eigen tempo. We hadden in die tijd veel te maken met de krant, televisie en bladen. Gedoe allemaal. Familie, vrienden die niet meer durven te komen of mensen die je ontwijken en domme opmerkingen maken. Vreselijk. Maar er waren ook familie, burens en mensen in de

omgeving waar we wel veel steun aan hadden. Een hint naar een soort van belangenvereniging werd ons door de politie gegeven. Zo kwamen we uiteindelijk in contact met Jef Rijsbergen. 'Ik', zegt Marian, 'ben even bestuurslid geweest, maar niet zo lang. Ik heb geen rijbewijs dus was afhankelijk van Aad, maar die was inmiddels weer aan het werk. In het begin zijn we steeds naar Leusden geweest en konden we daar met elkaar ons verhaal kwijt. Ook ben ik uitgenodigd om op de opleidingsschool van de Politie mijn verhaal te doen. Dat heb ik eerst samen met Jef gedaan. Jef voor meer met de negatieve invalshoek, van: hoe het niet moet. En ik met mijn positieve verhaal. Ik heb niets dan lof en kan geen vervelende dingen zeggen. Ofschoon ik ze daar wel steeds heb verteld dat de ontrading om Jessica niet te zien, ons heel slecht is bevallen Zonder daarover verder in discussie te zijn gegaan met die mensen op het politieacademie.

Het feit dat we nog steeds contact hebben met Hans onze familierechercheur bevestigt ons positieve gevoel naar Politie en Justitie in de gehele gang van zaken.

Ik heb die lezingen jaren lang gedaan. Ik vond het fijn dat ik het steeds over Jessica kon vertellen. Het heeft er aan bijgedragen om het verdriet te kunnen verwerken.

Nu gaat het goed met ons. Claudia heeft een gelukkig gezinnetje met twee dochters. Het is genieten met die kleinkinderen. Het opa en oma zijn is ontzettend leuk. Maar altijd is Jessica bij ons, het missen blijft. We gaan naar haar graf wanneer we daar behoefte aan hebben. Elke dag 'huppelt' Jessica wel even bij mij binnen.

Marian Lavèn

Het uur van lood
(gedicht)

*Dit is het uur van lood
Herinnerd als het wordt doorstaan
Zoals bevriezende mensen
Zich herinneren
De sneeuw-
Eerst kou, dan verdooving, dan
Het laten gaan*

Emily Dickinson

20 jaar VOVK - Frida en Jacob Roorda-

Met al een heel lang lidmaatschap en een bestuursfunctie in de beginjaren van de VOVK, is een bezoekje op zijn plaats naar Franeker, naar Frida en Jacob Roorda.

Pieter-Jorn Roorda
13-08-1979 - 11-06-1994

Op de namiddag van zaterdag 11 juni 1994 gaat Pieter-Jorn (15, roepnaam P.J.), voordat het gezin naar de camping vertrekt, naar een gelegenheid om zijn vrienden een goed weekend te wensen. Als hij aan een tafeltje zit te praten met een oude schoolvriendin, krijgt hij plotsklaps drie snoeiharde karateslagen in zijn nek. De familie Roorda wordt gebeld en omdat zij een zaak in de stad hebben, is Jacob in de buurt. Het berichtje wat hij meekreeg was dat Pieter-Jorn 'niet zo goed was'. Op de onheilsplek aangekomen constateert Jacob, als opgeleid fysiotherapeut, bijna geen polsslag meer en begint te reanimeren. In de snel aangekomen ambulance krijgt P.J. een tweede hartstilstand. In de avond overlijdt Pieter-Jorn aan een beschadigde hersenstam. De reden van deze onverhoedse aanval van de 17-jarige dader wordt in zijn verklaring later duidelijk: P.J. had zijn zusje niet begroet en daarom moest hij hem 'een lesje leren'.

De dader is al vanaf zijn zesde jaar geoefend in full-contact karate en heeft al eerdere veroordelingen voor openbare drugsdealing en geweldplegingen op zijn naam staan. Hij staat als zeer agressief bekend. Een half jaar later is hij al weer vrij met een voorwaardelijke straf en kort daarna verhuist die familie naar Breda. Daar heeft hij een roofoverval gepleegd en een

agent bedreigd. De voorwaardelijke straf blijken ze bij die zitting te zijn vergeten. "Ik was zo verschrikkelijk kwaad op die klootzak, zegt Jacob. "Ik was bereid die hufter wat aan te doen. Daarop kreeg ik van iedereen goed bedoelde opmerkingen van 'doe dat nou niet, wat schiet je daar nou mee op'. Maar er was er maar één die mij gelijk gaf en dat was Joep van der Geer, de dominee. Die zei 'dat kan ik helemaal begrijpen', hij ging er van uit dat ik dat immers niet zou doen. Het mooie van deze man was dat hij mee ging in mijn diepste gevoelens, hij bad, schold en vloekte net zo hard mee als ik dat deed".

In tegenstelling tot de woede van Jacob had Frida wel haar intense verdriet maar niet een gevoel van wraak of boosheid. Frida vertelt, "als Jacob weer eens zei van, 'ben ik dan de enige die dit voelt', dan zei ik 'Ja Jacob jij bent de enige die dat voelt en dat kan ook niet anders want jij bent zijn vader en ik als moeder heb mijn gevoel, dus jij bent echt de enige! We hadden zo onze eigen zwakke momenten en vaak niet gelijktijdig. Overigens hadden we al een goed huwelijk maar het is door die strijd er alleen maar beter door geworden".

Jacob is de eerste tijd ook boos op allerlei instanties. Zijn rechtvaardigheidsgevoel wordt zwaar geweld aangedaan en hij klimt vaak in de pen, vaak zonder resultaat. Wanneer hij in 1995 van Slachtofferhulp hoort dat er een vereniging in oprichting is, heeft hij daar wel oren naar. Echter, de eerste keer dat ze van plan zijn om af te reizen is de spanning hem te veel en blijft hij alsnog thuis. Met Jef van Rijsbergen wordt contacten gelegd en in het voorjaar van 1996 sluiten Frida en Jacob zich aan bij de vereniging. Ze bemerken gelijk de herkenning van een ieder en er worden snel contacten gelegd. Omdat Frida een zaak heeft in damesmode, is het voor haar moeilijk om op de zaterdag uit de winkel weg te blijven. Jacob gaat dus vaak alleen naar Leusden en wordt steeds actiever en vrij snel bestuurslid. Hij neemt Joep de dominee mee die ook bij de opbouw van de vereniging zo zijn betekenis krijgt. Wat jaren later introduceert hij, vanuit een eerder persoonlijk contact, Jos de Keijzer.

Als voornaamste actiepunten die bij Jacob in het oog springen noemt hij: de bijeenkomsten met de kinderen en de broers- en zussenbijeenkomsten, de werkgroep Justitie, het hoe omgaan met de media en de contacten

met Slachtofferzorg in Utrecht. Ook met de politiek werd contact gelegd, vooral met Boris Dittrich. En als laatste de voorlichting die is gegeven aan de Stichting Studiecentrum Rechtspleging in Zutphen. Jacob overhandigt me het daartoe opgestelde document 'Ervaringen met Justitie'. In dit stuk worden negen ervaringen beschreven van leden van de VOVK. Het mag duidelijk zijn dat dit niet de meest gladjes gelopen rechtsgangen geweest zijn die hier de rechters worden voorgelaten. Jacob vertelt: "dit is toch een ommekeer geweest. We werden vaker uitgenodigd, onder andere naar het College van Procureurs-Generaal. Er is in die tijd veel werk verzet en we hebben veel weten te bereiken".

Jacob haalt ook de uitzendingen van Kruispunt naar voren. Hij is lovend over de KRO, het team van Kruispunt en Leo Feijen. Hij herinnert zich nog goed hoe toen alles in zijn werk ging. Ze (incl. Anneke en Jef Rijsbergen en Joke en Nico Lute) werden drie weken voor de opnames naar de studio in Hilversum uitgenodigd. Daar werd alles uitgelegd en doorgesproken wat wel en niet toelaatbaar was. De uitzending was een gigantisch succes. De dag erna moesten ze 'balansen', maar er kwam nauwelijks iets van. De telefoon stond roodgloeiend. Ook aanmeldingen van mensen die niets van het bestaan van de VOVK wisten. Ook aan het 1^e lustrum in de Mozes en Aaronkerk in Amsterdam, is een uitzending gewijd. Het was voor de Roorda's een hoogtepunt in hun verenigingstijd. Na dat lustrum bedankt Jacob voor de bestuursfunctie. De kinderen vonden het niet altijd leuk dat hun vader er veel mee bezig was en zijns inziens stond er genoeg op de rit om alles met een goed gevoel over te dragen. De VOVK heeft de Roorda's veel goed gedaan. Jacob accentueert dat door te zeggen dat: "we hebben steeds geprobeerd om andermans verdriet niet mee naar huis te nemen. Als we naar huis reden hadden we 1,5 uur de tijd om het met elkaar van ons af te praten, dan was alles weer gladgestreken als we bij de kinderen kwamen".

Frida kijkt met genoegen terug op de quilts die ze heeft kunnen maken. De 1^e quilt heeft Frida geheel zelf gemaakt, de 2^e is samen met andere leden vervaardigd. Frida is een echte quilt-freak. "Het is zo mooi om te doen", zegt ze, "je kop in de lapjes, wat muziek erbij en dan iets creëren. Jammer dat de 3^e er niet is gekomen.

Naast mijn drukke ondernemersbestaan, geef ik er 's avonds nog les in, dat is uiterst leuk".

In 1996, de 'donkere periode' van Jacob, ziet hij het werken met mensen als fysiotherapeut niet meer zitten. Hij doet facultatief de opleiding dierenfysiotherapie in Utrecht, die hij later hobbymatig uitvoert. Gelukkig komt in 1997 de (Noorse vakantie-) omslag waardoor Jacob beseft dat zijn liefde naar de medemens herstellende is. Maar de liefde voor de dieren is aangewakkerd!

Eind dat jaar is de familie op een veemarkt ergens in Friesland. Als hun oudste dochtertje Gerbrig met een pony zit te knuffelen maakt een kennis van de familie Roorda hen attent op wat voor waarde zo'n dier kan hebben. Als deskundige weet hij hun te raden en al snel wordt er onderhandeld en wordt de pony Gerbrigs bezit. Gerbrig reed al paard in de manege en nu heeft ze een eigen dier, te gek voor woorden. De Roorda's wonen nogal buitenaf en hebben er plaats genoeg voor. Als men ziet dat dit dier veel betekent voor de rouwverwerking, komt opa over de brug met een paardje voor de jongste dochter Anne Marte. Intussen heeft de familie meerdere paarden en heeft men gemerkt dat de dierenliefde een verzachtende werking heeft op de totale rouwverwerking. Jacob zegt: "als je ziet wat een geluk deze dieren ons gezin gebracht hebben; als ik het even niet meer zag zitten dan ging ik naar de paarden en kon ik mijn hoofd tegen een paardenhoofd aanvlijen, dat gaf me weer rust".

Frida vult daarop aan met: "het is allemaal onderdeel van het leven, soms komen dingen keihard op je af, maar we kunnen zeggen dat we weer volop van het leven genieten".

Rien Verbiest

Jouw naam
(gedicht)

*Ik heb jouw naam in het zand geschreven
maar de golven hebben die uitgeveegd.*

*Ik heb jouw naam in een boom gegrift
maar de schors is afgevallen.*

*Ik heb jouw naam in het marmer gegrift
maar de steen is gebroken.*

*Ik heb jouw naam in mijn hart geborgen
en de tijd heeft die bewaard.*

Valeer Deschacht

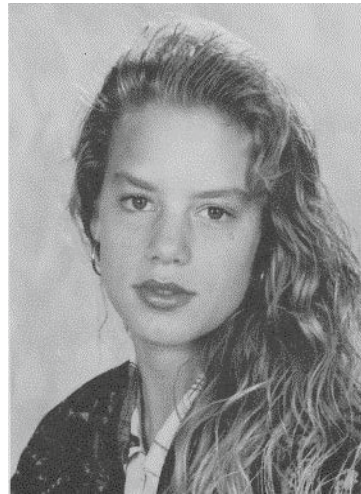
WIJ HERDENKEN IN JULI, AUGUSTUS EN SEPTEMBER 2015

<i>Bas Stoker</i>	* 01-07-1974	† 07-04-2000
<i>Nicole van den Hurk</i>	* 04-07-1980	† 06-10-1995
<i>Mariëlla de Geus</i>	* 08-07-1981	† 04-11-2001
<i>Facco George Nieuwenhuis</i>	* 11-07-1966	† 20-02-2000
<i>Marjoke Filippo</i>	* 15-07-1960	† 31-01-2001
<i>Maurice Tielemans</i>	* 17-07-1971	† 12-01-1996
<i>Rebecca Muller</i>	* 18-07-1969	† 19-08-1996
<i>Fabian Brands</i>	* 23-07-1970	† 10-01-2001
<i>Cornelis Speksnijder</i>	* 24-07-1968	† 02-08-2002
<i>Eline Hellemons</i>	* 25-07-1971	† 24-07-1998
<i>Eli Hormann</i>	* 30-07-1973	† 11-06-1998
<i>Jeroen Polderman</i>	* 06-08-1968	† 22-12-1997
<i>Anja van de Burgt</i>	* 08-08-1954	† 03-08-1997
<i>Pascal Janssen</i>	* 08-08-1987	† 24-01-1997
<i>Joline van den Brink</i>	* 13-08-1970	† 04-07-2005
<i>Pieter-Jorn Roorda</i>	* 13-08-1979	† 11-06-1994
<i>Marcello Janssen</i>	* 17-08-1987	† 11-08-1996
<i>Manuel Fetter</i>	* 18-08-1972	† 24-09-2004
<i>Nicolette Beekenkamp</i>	* 23-08-1975	† 24-01-1999
<i>Caroline Pino</i>	* 24-08-1971	† 27-07-1996
<i>Felicita Oostdam</i>	* 25-08-1985	† 24-11-1994
<i>Henk Arends</i>	* 26-08-1969	† 17-08-1993
<i>Dorothee Overbosch</i>	* 04-09-1973	† 19-12-2000
<i>Barry Bennemeer</i>	* 05-09-1969	† 26-06-1993
<i>Maziar Awari</i>	* 11-09-1981	† 17-09-2008
<i>Tjirk van Wijk</i>	* 12-09-1972	† 16-10-1999
<i>Maurice Tijssen</i>	* 12-09-1986	† 04-11-2007
<i>Mascha Viersen</i>	* 13-09-1979	† 18-11-2007
<i>Wouter IJspelder</i>	* 17-09-1974	† 24-11-1996
<i>Sander Groenewegen</i>	* 20-09-1990	† 17-12-2010
<i>Hester van Nierop</i>	* 24-09-1970	† 19-09-1998
<i>Maaike Kuiper</i>	* 26-09-1972	† 06-02-1997
<i>Bart van Dijk</i>	* 27-09-1970	† 01-01-1991

Bas Stoker
(met stiefzoon Mitchel)

Nicole van den Hurk

Mariëlla de Geus

Facco George Nieuwenhuis

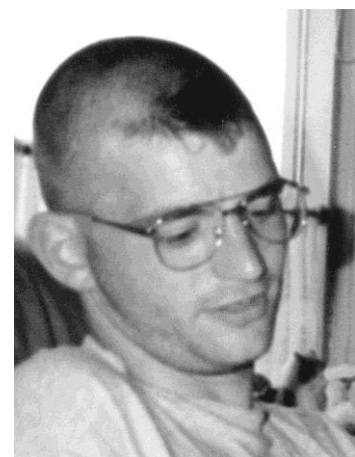
Marjoke Filippo

Rebecca Muller

Maurice Tielemans

Fabian Brands

Cornelis Speksnijder

Eline Hellemons

Eli Hormann

Jeroen Polderman

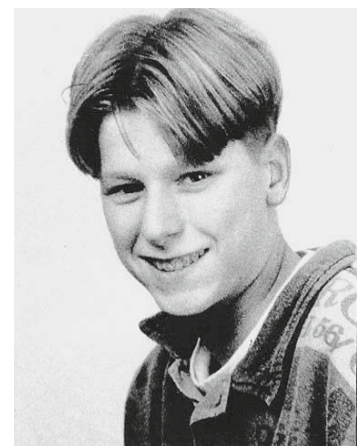
Anja van de Burgt

Pascal (Gijs) Janssen

Joline van den Brink

Pieter-Jorn Roorda

Marcello Janssen

Manuel Fetter

Nicolette Beekenkamp

Caroline Pino

Felicita Oostdam

Henk Arends

Dorothée Overbosch

Barry Bennemeer

Maziar Awari

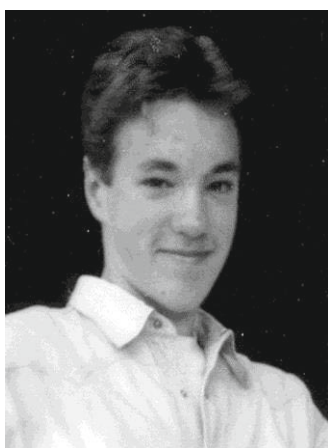
Tjirk van Wijk

Maurice Tijsen

Mascha Viersen

Wouter IJspelder

Sander Groenewegen

Hester van Nierop

Maaïke Kuiper

Bart van Dijk

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds bij*

20 jaar VOVK - Joke en Nico Lute –

Behorend bij het langste lidmaatschap mogen Joke en Nico Lute zeker niet onbesproken blijven. Al jaren verzorgt Joke de attentiekaart bij de verjaardag van onze dierbare kinderen. In dit jubileumjaar aandacht voor hun verhaal.

Judith Lute
23-03-1968 † 03-01-1995

Joke en Nico houden van een groot gezin. Ze hadden zeven kinderen en hebben inmiddels acht kleinkinderen. Toen er drie kinderen het levenslicht hadden gezien (Judith, Esther en Mirjam) werd bij Joke de baarmoeder verwijderd en kwam hun wens om een groot gezin te stichten op losse schroeven te staan. Indertijd was er veel aandacht voor onder andere de oorlog in Vietnam. De beelden van ellende en vluchtende kinderen maken indruk op de Lutes. Het idee wordt opgevat om misschien het leed van die kinderen te verzachten en voor adoptie te kiezen. Inmiddels hadden ze een groot huis betrokken en was de maatschappelijke achtergrond stabiel genoeg om een dergelijke stap te verwezenlijken. Uit Colombia worden twee kinderen (Fredy en Nury) opgenomen. Wanneer Joke en Nico beseffen dat er ook in ons land eveneens kansloze kinderen zijn, besluiten ze nog twee Nederlandse kinderen (Tilly en Jhonny) te adopteren. Zeven vinden ze een mooi getal en het gezin beschouwen ze dan als compleet.

Judith (26) woont en studeert in Amsterdam. Joke en Nico moeten voor een psychologisch onderzoek met hun jongste en pas geadopteerde Jhonny (4) naar Amsterdam en spreken met Judith af dat ze langs komen. Om

circa 11.00 uur belt Nico zijn dochter op dat ze gaan vertrekken en over ongeveer drie kwartier op de koffie zullen verschijnen. Bij aankomst wordt er op hun gebel niet gereageerd. Omdat de burens de hoofdtoegang ontgrendelen, kunnen ze doorlopen. Bij haar appartement aangekomen constateren ze iets van wat op bloedvegen op de deur lijkt. Verbaasd en zich afvragend wat dit betekent, wordt de vinger er langs gehaald en blijkt het vers bloed te zijn. Hevig verontrust wordt de politie gebeld. Als die arriveert worden ze, omdat de politie het ook niet vertrouwt, naar beneden in de hal gedirigeerd. Samen met hun vier jongste kinderen staan ze daar ontredderd te wachten. De voordeur van Judiths appartement wordt daarop geforceerd. Even later worden ze op de hoogte gebracht dat ze het levenloze lichaam van Judith hebben aangetroffen. ‘Dat kan niet’ roept Joke. ‘Nee’, zegt Nico, ‘ik heb ze net nog gesproken’.

De vriend van Judith, Bart wordt gebeld en die spoedt zich naar Amsterdam. Onafhankelijk van elkaar worden Joke, Nico en Bart op het bureau ondervraagd. ‘Niet dat het op een verhoor leek’, zegt Nico, maar achteraf beseft je dat het wel zo is. De twee oudste kinderen Esther en Miriam dienen nog op de hoogte gebracht te worden. Na een paar uur brengt de recherche de gehele familie naar huis. Al die tijd weten ze nog niets van de toedracht. Ofschoon de politie eigenlijk gelijk weet hoe het in elkaar steekt. Er wordt een duidelijk bloedspoor van de woning van Judith naar een van de buurwoningen geconstateerd. Nadat de vereiste recherchering er opziet en er toestemming wordt verkregen, valt de politie die woning in en wordt de dader ingerekend.

In het Pieter Baan Centrum wordt bij hem de diagnose, paranoïde schizofreen met psychose-aanvallen vastgesteld. Hij wordt als volledig ontoerekeningsvatbaar beoordeeld en krijgt TBS met dwangverpleging. ‘Geen gevangenisstraf!’ Verdoofd zijn ze bij zoveel onbegrip. ‘Dat zie je alleen in films, maar verwacht je toch niet zo dichtbij’, zegt Joke. ‘Ons kind deed niets verkeerd. ‘Ze was bijna klaar met haar scriptie voor de studie van orthopedagogie. Omdat ze nog maar twee van de zes vereiste delen ingeleverd had, was er geen pardon voor een postume uitreiking. Iets wat ook de medestudenten met walging beoordeelden: zoveel formaliteit’, zegt Nico.

Enkele weken na Judiths dood, droomt Nico van Judith; hij wordt herhaaldelijk om 5 uur 's morgens 'gebeld'. Als hij dan wakker wordt realiseert hij zich dat hij gedroomd heeft. Dit herhaalt zich een aantal dagen, totdat hij op een keer en in zijn droom de 'telefoon opnam'.

Telefoon (gedicht)

*Soms, het klinkt misschien wat ongewoon
hoor ik in de nacht de telefoon
dan hoor ik heel ver weg gebel
en ik ontwaak daarvan ook wel
maar, dan is het al weer te laat
omdat ie niet meer overgaat.*

*Maar, deze nacht was het eindelijk raak
ik nam de hoorn van de haak
en bracht hen haastig aan mijn oor
met Nico Lute, gaf ik door
nieuwsgierig naar wie het kon zijn
aan de andere kant daar van de lijn.*

*Met Judith spreek je hier, hoi pap
heel even dacht ik aan een grap
maar, wat ik hoorde, het is echt waar,
klonk werkelijk als de stem van haar
ik probeerde je al een tijd te bellen
en wil je even iets vertellen*

*Want jullie hebben zo'n verdriet
dat is niet nodig pap, echt niet
want heus, met mij gaat alles goed
als je straks mama van mij groet,
wil je aan haar dan dit vertellen?*

En daarmee, eindigde het bellen.

'We zijn iedere twee jaar naar de zitting geweest. Na een jaar of twaalf achte de Officier van Justitie na inzage in zijn dossier, geen belang meer te zien in een formele zitting en kregen we een telefoontje dat hij was vrijgelaten'.

Al vrij snel na het drama is er contact gelegd tussen de Lutes en Jef Rijsbergen. Ze herinneren zich het nog goed dat er bij een eerste bezoek van Jef en Anneke tot diep in de nacht gesproken werd. De klik van het delen van dat intense verdriet was er gelijk. Joke en Nico waren indertijd murw in hun gevoel en dergelijke aandacht was zeer welkom. Ze gaan mee naar de eerste bijeenkomsten en zijn getuige van de nieuwe vereniging van Ouders van Vermoorde Kinderen die wordt opgericht. Ondanks dat

ze het bizar vinden: al die verhalen van andere lotgenoten, wordt hun smart daardoor toch gedeeld. Maar ook de leuke dingen zoals de kinderen die mee mochten komen. Daarvoor werd kleien en tekenen georganiseerd. Ook worden de bijeenkomsten voor de zussen en broers aangehaald. 'Er is intussen een veel betere opvang voor nabestaanden', zegt Nico. 'Het is nu niet meer zo'n must, er is zo veel meer geregeld'. 'Wij kregen indertijd een jonge vrouw van slachtofferhulp toegewezen die alleen nog maar met een fietsendief van doen gehad had, bij wijze van spreken'. 'Maar', zegt Joke, 'het belang van de vereniging om elkaar bij regelmaat te ontmoeten blijft. Elkaar in de ogen kijken, vastpakken en niets hoeven te zeggen, dat kan alleen maar daar. Ofschoon we eerder naar Leusden afreisden ongeacht er wat dan ook op ons pad kwam, doen we dat nu als we niets anders hebben'.

Joke en Nico vertellen over de tv-afleveringen van Kruispunt onder leiding van Leo Feijen. De opnames indertijd met Anneke en Jef Rijsbergen en Frida en Jacob Roorda. Eerst werd er bij de respectievelijke echtparen thuis opnames gemaakt en later in de studio. 'Ik werd', zegt Joke met gepaste trots, 'toen nog door Leo gekozen als moeder van het jaar. Het ging toen over het item 'moederdag', en als zijnde de moeder van zeven kinderen, met vijf verschillende moeders en een omgebrachte dochter en vanwege mijn activiteiten als oppasmoeder, was reden voor mijn uitverkiezing, toch leuk!' Daarna was er nog een uitzending –in de schaduw van het nieuws- en daar werd de vraag gesteld of men kon vergeven. Joke zegt dat ze toen wel erg tekeer is gegaan door uit te roepen: 'VERGEVEN? Dat komt niet voor in mijn woordenboek, er is er maar eentje die dat kan en dat is Judith'.

In die treurige periode hebben Joke en Nico afspraken gemaakt hoe ze zich ten opzichte van elkaar zouden opstellen; hoe en wat te accepteren van elkaar. De uitwerking van het verdriet is bij beiden zo anders. Joke zag vaak dat Nico dicht zat in zijn verdriet en wilde hem dan troosten. Maar Nico stootte dat dan af, terwijl zij dat zo nodig had. Het uit elkaar groeien door onbegrip hebben ze duidelijk onder ogen gezien en elkaar bij voorbaat beloofd ieders pad te respecteren.

‘Ik had gedacht’, zei Joke, ‘dat ik nooit meer zou lachen. We hebben een hele moeilijke tijd gehad. Juist in die jaren hadden we te maken met rebelse kinderen. Ik heb zelfs langs de dijk gelopen in die tijd met het idee van... Ik wilde niet meer leven, maar voelde ook wel dat dat egoïstisch was naar Nico en de kinderen’.

Vlucht (gedicht)

*Mijn lichaam roept het sein van stop
ik kan niet meer, ik ben doodop
de muren kruipen naar me toe
ik zit gevangen, ben zo moe
ik wil alleen maar weg, meer niet
weg van dit mateloos verdriet
ik pak m'n jas op en zeg
ik moet eruit, ik moet hier weg!*

*Wanhopig sla ik op de vlucht
door wolkenpakken grauwe lucht
verbitterd, doelloos, zwerf ik rond
gebukt en starend naar de grond
mijn voeten zoeken zelf een spoor
verblind en tastend loop ik door
tot ik, verdwaasd, ben aangeland
achter de dijken op het strand.*

*Ik licht mijn ogen op naar zee
de golven breken, ik breek mee
en dan, dan hou ik het niet meer
en ga ik als een dwaas tekeer
een vloedgolf stort ik uit op zee
ik bal m'n vuisten en schreeuw
mijn kreten kiezen het ruime sop
ze lossen in de golven op.*

*Ik weet niet meer hoe lang ik daar zat
Maar voel me plots verkleumd en nat
Koud en versteend, tot op het bot
Nog steeds doodmoe, intens kapot
Loop ik, schoorvoetend, weer naar huis
En vraagt hij, heeft het opgelucht?
Ik schud mijn hoofd naar hem, en zucht, nee!*

Maar het gebeurt wel: ik kan dus wel weer lachen’. ‘Verdriet en geluk kunnen naast elkaar ervaren worden’, zegt Nico, ‘dat is een leerproces’. Bart, waarmee ze nog steeds een bijzondere band hebben, zei wel eens: vraag het aan Judith als je wilt weten wat zij er van vindt’. Dat klonk simpel maar het is wel een oplossing. ‘Je weet wel hoe zij daarop zou reageren’.

Laatst zei kleindochter Rae (8), die wel wat heeft meegekregen van haar tante Judith maar niet meer dan dat: ‘ik voel Judith wel hoor...al zie ik haar niet’. Ze had bij een vriendinnetje gespeeld en op de vraag wat ze nou precies gedaan hadden, had ze geantwoord: ‘we hebben wat voor Judith in elkaar geknutseld en dat hebben we naar haar graf gebracht. Ik praat wel vaker met haar’.

Verder ...zonder jou (gedicht)

*De wonden die we bij ons dragen
zullen tot littekens vervagen
maar blijven zichtbaar alle dagen*

*Als onuitwisbaar vast gegeven
heb jij daarin jouw ‘naam’ geschreven*

*We willen slechts aan jou vragen
blijf je ons helpen ze te dragen?
Onzichtbaar, zichtbaarheid te geven
om verder...zonder jou, te ‘leven’.*

Om beurten vertellen Joke en Nico over hun gezinsleven. Ondanks hun verdriet kunnen ze weer volop van het leven, de kinderen en de kleinkinderen genieten. Iedereen gaat prima met elkaar om en ze zijn allemaal blij met elkaar. Joke en Nico zitten in een koor, sporten regelmatig en houden van (verre) reizen. Hun (grote) huis is nu wat leger dan toen de kinderen nog thuis waren. Maar bij regelmaat komen de kleinkinderen logeren en daar is meer dan voldoende ruimte voor. Ruimte, zowel in het huis als diep in de harten van Joke en Nico Lute.

Rien Verbiest

De drie gedichten in het bovenstaande verhaal komen uit: VERDER ... ZONDER JOU, van de hand van Wilma van Ophem-van der Meer. Ten tijde van het rouwproces van Joke en Nico heeft Wilma de gebeurtenissen en gevoelens van de het rouwenden echtpaar bij regelmaat opgetekend en samengevat tot een bundel. Het drukwerk is uitgebracht door Stichting dr. Elisabeth Kübler-Ross. Ondanks dat Nico en Joke de kosten hebben betaald van de drukker, zijn de opbrengsten naar de VOVK gegaan.

Diep respect voor Joke en Nico!

HET ALTAARTJE VAN

Judith Lute

In de woonkamer hebben wij een hoekje gemaakt voor Judith. Twee maanden na haar dood in 1995 hebben we haar appartement in Amsterdam ontruimd. Onze familie hielp ons daarmee. Haar spullen werden verdeeld en gedeeltelijk opgeslagen. Haar muziekinstallatie waar ze zo voor had gespaard en waar ze zo trots op was, namen wij zelf mee naar huis. Naast de eiken kast werd het neergezet, Judith haar foto voor de speaker, zichtbaar vanuit de hele kamer! Nu, na 20 jaar, staat alles nog zoals we het indertijd opgesteld hebben. Het is een en al geheel voor Judith, haar plekje. Iedere dag brandt er een kaarsje en altijd staan er bloemen bij haar foto.

XX

Jessica Laven

De foto van Jessica is haar laatste schoolfoto. De trui die ze draagt heeft ze zelf uitgezocht, het was een echte (woontrui). Dus toen de foto's werden gemaakt wilde ze die per se aan. Toen Jessica overleden was, mochten wij van de fotograaf nabestellingen doen, kosteloos.

De hele dag is ze zo zichtbaar voor ons. In mijn hoofd praat ik met haar en soms vraag ik om raad en of ze ons wil helpen als we het moeilijk hebben. En dat willen we zo houden!

Nico Lute

Mijlenver (gedicht)

*Ik weet niet hoe ik het beschrijven moet,
maar ik voel me mijlenver van hier
vanuit de grond van mijn bestaan
ben ik een wereld ingegaan
waar een ander daglicht mij begroet.*

*Met een voet zoek ik vaste grond,
in die wereld die de jouwe is
waar jij je over mij ontfermt
waar mijn verdriet word afgeschermd
maar, het is een pleister op de wond.*

*Want het is niet meer dan een schild,
waardoor ik me in jouw wereld waan
dat tijdelijke bescherming biedt
en waar de pijn en het verdriet
slechts even in mij wordt gestild*

Ook kregen wij het negatief. Dat stelden wij erg op prijs.

Als het even kan zet ik er een bloemetje bij, en de kaarsjes gaan elke avond aan. Als ik 's avonds het licht uit doe, zeg ik altijd "welterusten Jes".

Overdag kijk ik er regelmatig naar. Het elfje voorop de foto is gemaakt door onze oudste kleindochter.

Marian Lavèn

Gemis (gedicht, Marinus v.d. Berg)

*Geeft een onophoudelijk verlangen
Een lek dat niemand kan dichten
Gemis*

*Is de herinnering aan wie je was
Aan wie je nog had kunnen zijn
Gemis*

*Is een zeer, een wond die niet geneest
Een liefdespijn die schrijft in de ziel
Gemis
is hopen dat je weer binnen zult komen
dat je maar tijdelijk weg was.*

ONDERSTEUNING bij KORT GEDING

Op 20 april 2015 diende in Groningen een kort geding. De zaak was aangespannen door de moordenaar van de dochter van een van onze leden. De gedaagden daarbij waren:

- FNG
 - VOVK, ADS en VVRS
 - De voorzitters en secretarissen van VOVK, ADS en VVRS op persoonlijke titel
- De rechtbank had het geding aangekondigd onder de naam van de eiser, te weten L.M. Emerenciana .

Wat was er aan de hand en wat is de eis?

Als gevolg van een uitspraak van het Europese Hof in april 2014, is het mogelijk om bij zoekmachine-exploitanten als Google, een verzoek in te dienen om gegevens over de ‘verzoeker’ te verwijderen. Zo ook is dit het geval met de eiser. Met succes heeft hij zijn gegevens, over de moord die hij begaan heeft, weten te laten verwijderen.

De FNG heeft op haar website een artikel geplaatst waarin zij hierover haar bezorgdheid uitspreekt. (zie FNG website in het ‘Archief’). Daarbij is ook naam en toenaam van de moordenaar genoemd. De moordenaar, die als eiser optreedt, wenst dat zijn naam tegen een dwangsom van € 2500,- per dag, wordt verwijderd uit het artikel. De rechter heeft zich in december 2014 uitgesproken voor een voorwaardelijke beëindiging van de dwangverpleging in de Van-Mesdagkliniek in Groningen. De moordenaar maakt zich op voor terugkeer in de maatschappij en voelt zich door het artikel aangetast in *zijn eer en goede naam*!

De besturen van de 3 lotgenotenorganisaties vonden de eis onacceptabel en lieten het om principiële redenen op een kort geding aankomen. Zij werden bijgestaan door Mr. Richard Korver en in belangrijke mate financieel ondersteund door FSH. Hieronder volgt de uitslag volgens een persbericht:

Vandaag heeft de kortgedingrechter van de Rechtbank Groningen uitspraak gedaan in de zaak van moordenaar E. tegen een aantal rechtspersonen die de belangen van nabestaanden en slachtoffers van geweldsmisdrijven behartigen. De moordenaar had geëist dat zijn naam (en verzoek aan Google tot verwijdering van berichten op internet over zijn zaak) zou worden

verwijderd en had bovendien een verbod op publicatie in de toekomst gevorderd. De kortgedingrechter heeft die eis afgewezen.

Belangrijkste argumenten daarvoor waren:

01. De doelstelling van de rechtspersonen is het vragen van aandacht voor het slachtoffer en daarmee ook het richten van schijnwerpers op dader als eiser.

02. Niemand kan ontkennen, zo overweegt de kortgedingrechter, dat gedaagden een gerechtvaardigd belang hebben bij het aldus levend houden van hetgeen gebeurd is; het is in beginsel aan de nabestaanden om te kiezen hoe om te gaan met wat is gebeurd. Willen zij dit belang behartigen, dan is het “noodzakelijk” dat zij bij het publiek (een zo groot mogelijk publiek) bereiken; in de huidige tijd is dat (bij uitstek) door publicatie op internet.

03. Het recht om als dader van een ernstig misdrijf juist te worden vergeten wordt zwaarwegender naarmate het gebeuren verder weg ligt in de tijd en die dader zijn “schuld” aan de maatschappij in het algemeen en de nabestaanden in het bijzonder verder heeft afgelost. De kortgedingrechter betreft daarbij:

a. dat de moord korter dan 10 jaar heeft plaatsgevonden;

b. dat er nog immer een TBS-maatregel van toepassing is;

c. dat eiser niet de indruk wekt te beseffen dat hij vreselijk in het krijt staat bij (de rest van) de samenleving, in het bijzonder de nabestaanden... Uit die stukken blijkt ook dat het gedwongen verblijf in de TBS-kliniek niet omgezet is in een ambulante maatregel omdat eiser is uitbehandeld, maar vanwege de omstandigheid dat er een langdurige behandelimpasse is ontstaan doordat eiser geen inzicht ontwikkelt. Dat eiser nog niet echt tot inzicht in het verwerpelijke karakter van zijn daad lijkt te zijn gekomen, verhoudt zich slecht met het recht om als dader te worden vergeten.

De nabestaanden, maar ook de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers en haar leden, beschouwen het vonnis als een enorme steun in de rug bij hun niet aflatende strijd om de positie van nabestaanden van geweldsmisdrijven te verbeteren en zien in dit vonnis de bevestiging van hun overtuiging dat zij het recht hebben te herdenken, te herinneren en bovenal nimmer te vergeten.

Met vriendelijke groet,
Richard Korver LLM

(korver@korver-vanessen.nl) advocaat

TEEVEN

Lapte de Oud-officier van justitie Teeven nu de staatssecretaris Teeven een pootje of was het andersom? Wie een paar maanden geleden mijn lovend artikel heeft gelezen over Teeven, zal begrijpen dat ik zijn vertrek voor ons als slachtoffers van zinloos geweld zeer betreur. Ik betoogde toen al dat de politiek deze staatssecretaris zou behoeden voor echte misstappen omdat dat zo hoort in een democratie, maar jammer blijft het wel. En ik ben verre van een VVD-er.

Onlangs wendde zich een lid van onze vereniging tot mij met de volgende casus:

Een familielid was door twee bandieten wreed vermoord. Ze waren veroordeeld tot, ik meen, achttien jaar celstraf. Hun advocaat betrapte justitie op het overschrijden van een termijn in de vervolging en eiste met een beroep op Europese wetgeving strafverkortung. De Hoge Raad was uiteindelijk van mening dat de strafverkortung moest worden toegekend omdat die Europese wetgeving dat gebood. Ik zal u niet vermoeien met die wetgeving maar daar staat niet in dat de Hoge Raad die strafverkortung MOET toekennen maar dat die toegekend KAN worden.

Wij betoogden schriftelijk bij de Hoge Raad dat zij geen enkele rekening had gehouden met wat dit bij de slachtoffers/nabestaanden aanrichtte. We betoogden dat de Hoge Raad de fouten van Justitie in dit geval op een laffe manier afwentelde op de slachtoffers en de in het geding zijnde belangen- dus ook die van de slachtoffers/nabestaanden- niet zorgvuldig had afgewogen. Wij vroegen om ons te ontvangen voor een gesprek hierover. Justitie stak op geen enkele manier de hand in eigen boezem.

Na enkele maanden kwam het antwoord: Je kunt helemaal niet in beroep tegen een uitspraak van de Hoge Raad en, voegde de Hoge Raad er dom, grievend en overbodig aan toe, als je wel in beroep had kunnen gaan, zou je zijn afgewezen.

Hoe hebben we het nu? Als we niet in beroep kunnen, kan ons beroep ook niet worden afgewezen. We zijn dan gewoon aan het verkeerde adres. We kunnen dan alleen nog maar naar de media.

Maar dan ook nog constateren dat we toch geen gelijk hadden gekregen, is tijdverspilling en machtsvertoon.

We kwamen trouwens helemaal niet in beroep. We hadden om een mondeling onderhoud gevraagd opdat Justitie ons kon uitleggen waarom we opnieuw geen partij waren in dit verhaal. Op onze vraag om een onderhoud werd helemaal niet ingegaan. Kleinzielige machtsuitoefening met minachting voor de slachtoffers.

Jammer dat Teeven weg moest. Hij had vast en zeker gereageerd als we hem dit verhaal hadden voorgelegd.

Frank van Dijck,
vader van Bart en criminoloog.

De Muur Tegen Geweld (gedicht)

*Bij De Wijk in het Drentse veld
staat de Muur Tegen Geweld
ter herinnering aan ons kind,
broer, zus, vriendin of vrind*

*Een plek waar wij samen ons verdriet,
gemis en pijn en wat al niet
kunnen delen met elkaar
Hier laten wij de namen van hem of haar
voor ons zo dierbaar
niet door daders uitwissen.*

*In je omgeving roept iedereen in koor
Het leven gaat door
In je hart weet je dat het wel zo is
maar je verstand voelt nog steeds dat gemis
Hoe moet ik met dit enorme verlies omgaan
En heeft het nog zin om te bestaan?*

*Deze vragen kunnen door je hoofd spoken
Soms blijf je van woede koken
om het onrecht wat je is aangedaan
En raak je van alle onbegrip ontdaan
Er zijn er nog zo veel mooie dingen in deze
wereld,
put moed uit de mensen die hier zijn
bij de Muur Tegen Geweld*

Jef Rijsbergen,
Voorgelezen bij de muur op 9 mei 2015

HULPPOST

Jaargang 5, April 2015, Fonds Slachtofferhulp

Partnergeweld in Nederland

Partnergeweld is een enorm onderschat probleem. Zowel qua aantallen als wat betreft de impact. Op het moment zelf, en in de jaren daarna. Stichting Zijweg komt op voor de belangen van vrouwelijke slachtoffers van (ex)partnergeweld en FSH financiert een deel van hun activiteiten. Feiten:

200.000 slachtoffers van ernstig geweld/ jaar;
Er zijn 100.000 daders;
Van de verdachten is 87% man en 13% vrouw;
In elke klas wordt ± 1 kind mishandeld;
Ieder jaar tussen de 120-150 dodelijke slachtoffers.

Wat is Langzs

Langzs staat voor Landelijk Advocaten Netwerk Gewelds- en Zeden Slachtoffers. De stichting wil de deskundigheid van advocaten vergroten en de positie van slachtoffers versterken. Het Fonds Slachtofferhulp steunt hen hierbij financieel. In een zwartboek geven de advocaten voorbeelden uit hun dagelijkse praktijk, van zaken waar slachtofferrechten niet zijn nageleefd. Sommige voorbeelden zijn op zichzelf staande incidenten, andere wijzen op hardnekkig terugkerende problemen. In april is een nieuw zwartboek uitgebracht. Voorzitter LANGZS en advocaat Richard Korver zegt “mensen die werken voor de rechtelijke macht zouden meer in de maatschappij moeten staan”.

Roofovervallen

Het afgelopen jaar waren er in Nederland:
70.000 woninginbraken
5.500 straatroven
800 woningovervallen
500 bedrijfsongevallen.

Jaarverslag

Op de site www.fondsslachtofferhulp.nl is het jaarverslag van 2015 te vinden. Via de website kunt u ook een samenvatting aanvragen, die u dan per post zal worden toegestuurd.

BLAUW

Jaargang 11, 2 mei 2015, Politievakblad

Aanpak jeugdgroepen werpt vruchten af

Het aantal problematische jeugdgroepen is het afgelopen jaar opnieuw gedaald. Er is sprake van een daling van 18 procent in vergelijking met 2013. In het najaar van 2014 kende de politie 623 problematische jeugdgroepen. Het gaat om 427 hinderlijke groepen, 163 overlastgevende groepen en 33 criminele jeugdgroepen. Het succes van de aanpak is vooral te danken aan de goede samenwerking tussen gemeenten, de politie, het openbaar ministerie, scholen, leerplichtambtenaren, woningbouwcorporaties en zorgaanbieders.

Zorgen over meldkamers

Meldkamers zijn een cruciale schakel in het proces van noodhulpverlening. In het transitieakkoord Meldkamer van de Toekomst is afgesproken dat de continuïteit en dienstverlening beter moeten. Dat is een van de redenen om te komen tot een effectieve, kwalitatief hoogwaardige en efficiënte Landelijke Meldkamerorganisatie (LMO), met tien meldkamerlocaties. De Inspectie Veiligheid en Justitie heeft onlangs de stand van zaken onderzocht. Momenteel kent Nederland 25 meldkamers waarvan 22 regionale van de politie, brandweer en ambulancevoorzieningen en verder één meldkamer van de Landelijke Eenheid en van de Koninklijke Marechaussee (KMar). Daarnaast heeft de KMar nog een meldkamer op Schiphol. Vrijwel alle conclusies en aanbevelingen in het rapport van de inspectie V&J zijn terug te voeren op twee zwakke plekken in de huidige organisatie: ze zijn zeer divers op gebied van organisatie, personele invulling, taakuitvoering en inrichting en kampen met een gebrek aan robuustheid.

Training Mentale Kracht

Zo'n 26.000 politiemensen volgden inmiddels de training Mentale Kracht. Een evaluatie levert echter nauwelijks aanwijzingen op dat de training de weerbaarheid verbetert. Uit onderzoek blijkt dat de mentale weerbaarheid maar ook de psychische gezondheid van politiepersoneel buitengewoon goed is. “Iemand die al mentaal weerbaar is, kun je moeilijk nog weerbaarder maken”, aldus de onderzoekers.

NIEUWSFLITSEN

Bezuinigingen op NFI gaan door

1 april 2015. De bezuinigingen op het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) gaan door. Een kleine meerderheid van de Tweede Kamer kan zich vinden in het voorstel daartoe van minister Van der Steur, bleek woensdag tijdens een debat.

De oppositie is fel tegen de besparing van 13 procent op het budget van het instituut. Ze vrezen dat hiermee de opsporing in het gedrang komt. De regeringsfracties VVD en PvdA zijn echter voor. De PvdA steunt de bezuinigingen op voorwaarde dat ook echt gedaan kan worden wat gedaan móet worden.

Van der Steur verzekerde dat het werk van het NFI op peil blijft. De bezuinigingen zijn verspreid over een aantal jaren en werden opgelegd omdat veel overheidsdiensten moeten besparen in verband met de crisis. Volgens de minister levert het NFI elk jaar meer productie terwijl het budget al sinds 2012 daalt.

Bezorgdheid over invloed criminelen

3 maart 2015. Minister Plasterk maakt zich net als de Tweede Kamer ernstige zorgen over de invloed van criminelen op het openbaar bestuur. „Er is sprake van ondermijnende activiteiten die het openbaar bestuur raken." De Tweede Kamer is geschrokken en wil dat de minister samen met zijn collega's van Veiligheid en Justitie en Financiën in actie komt om de dreigende vermenging van onder- en bovenwereld tegen te gaan. Die dreiging komt volgens hem onder meer uit de wereld van drugs- en vrouwenhandel en van motorbendes.

Kamer wil dat gevangene meebetaalt aan kosten. 8 april 2014

Gevangenen moeten gaan meebetalen aan de kosten die worden gemaakt voor hun strafproces en hun detentie. Dat vindt een meerderheid van de Tweede Kamer, bleek dinsdagavond tijdens een debat over de twee wetsvoorstellen. Steun is er van de regeringsfracties VVD en PvdA. Ze vinden dat het principe leidend moet zijn dat een crimineel als veroorzaker zelf moet meebetalen aan de kosten die de samenleving voor hun maakt.

CBS: sterke daling criminaliteit

29 april 2015. De politie registreerde vorig jaar 8 procent minder misdrijven dan in 2013. Dat is de sterkste daling van de afgelopen tien jaar. Dat maakte het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) woensdag bekend. Vooral de zogenaamde misdrijven als woninginbraak, straatroof, overval en geweldsdelicten namen in 2014 af. De bereidheid tot aangifte bleef in 2014 nagenoeg onveranderd. Dat blijkt uit de Veiligheidsmonitor, een onderzoek waarbij slachtoffers van een misdrijf is gevraagd of ze aangifte hebben gedaan, aldus een woordvoerder.

Van(uit) de redactie

Het zal niet iedereen opgevallen zijn, maar in het vorige nummer van de Cocon was de voornaam van Jef Rijsbergen op 3 verschillende manieren gespeld: was het nou Jeff, Sjef of Jef? Het had natuurlijk gewoon Jef moeten zijn, maar het is aan de aandacht van de redactie ontsnapt.

We proberen zo weinig mogelijk fouten te maken, maar het gaat wel eens mis. Onze grootste angst is dat er met de namenpagina's iets mis gaat, want dat is extra pijnlijk. Maar hoe kan dat nou, zult u zich afvragen. Kijk, vroeger, maar dat is alweer een paar jaar geleden, hadden we vier redactieleden en elke bladzijde werd dus door vier verschillende mensen gelezen. Een knappe fout die daar nog doorheen glipte! Maar nu zijn we maar met ons tweeën en dan kan het gebeuren dat geen van beiden in de gaten heeft dat er iets niet klopt. Wat is het dan fijn als we daar op worden gewezen!

U snapt wel waar we naar toe willen: **we willen dolgraag dat iemand ons redactieteam komt versterken**, want een griepje bij een van de twee kan het klaarmaken van de Cocon al in gevaar brengen.

Wettelijk mogen we geen eisen meer stellen aan het geslacht, maar een vrouw zal toch haar eigen sfeer in kunnen brengen.

Wie denkt: “Dat is wat voor mij!” raden we dringend aan contact met ons op te nemen. En dit alles in het belang van de Cocon.

Rien Verbiest en Paul Kuiper

Wim Ender (1964-1995) -Ida Lindemans-

Het onbevattelijke

Lieve "Heer" ik zou graag van "U" willen weten,
waarom mijn Wim toch sterven moest.
De verschrikkelijke dag, die je nooit meer kan vergeten.
Ik heb aan "U" nog zoveel vragen.
Ik kan zijn dood niet accepteren, en het verdriet is niet te dragen.
Zo 'n groot verlies wat nooit meer goed kan komen,
waarom heeft "U" hem van ons afgenomen?
Ik ben zo moe, en triest, en loop niet meer in de pas,
ik kan en wil niet geloven, dat 'dit' de bedoeling was.
Hij had zijn hele leven nog voor zich, het was nog lang niet af,
hij had toch niets misdaan, waarom dan deze straf?
En ik kon mijn 'Wim' niet missen,
Lieve "Heer" hoe kon "U" zich zo vergissen?
Zoveel tranen heb ik al vergoten en het einde niet in zicht,
daarom deze vraag, dat voel ik mij aan "U" verplicht.
"U" heeft toch ook "Uw" Zoon verloren, kon "U" dat leed
zomaar dragen,
"God", geef mij dan ook die kracht, dat wil ik "U" dan vragen,
geef mij dan ook die kracht, anders red ik het niet,
Totdat, ik daarboven bij "U" mijn Jongen weer ziet.

XX

VERVOER DHG OMMEN 19 september 2015

Hier volgt de inmiddels vastgestelde route van het busvervoer (HTM Specials), van Den Haag naar Ommen, Overijssel. De organisatie en werkgroep DHG 2015 staan ook dit jaar garant voor een waardevolle dag op een geweldige locatie in een mooie omgeving. Er zijn meerdere mogelijkheden en keuzes, u kunt zich opgeven voor busvervoer (opstapmogelijkheid onderweg) en/of 2 dagen logies - ontbijt in Wilhelminaoord. De bus gaat rijden volgens onderstaande route, opstaplocaties zijn een veilige parkeerplaats, tankstation, wegrestaurant, OV - NS station, langs de autosnelweg met afrit en directe oprit zodat niet hoeft te worden omgereden. Bij aanmelden altijd een duidelijke opgave van locatie en/of afritnummer en uw mobiele telefoonnummer!

- + 06.30 uur vertrek hoek Loevesteinlaan / hoek Erasmusweg, Den Haag richting > Westland > route langs Maassluis > Vlaardingen > Schiedam > Rotterdam
 - + 07.00 uur opstap Rotterdam
 - + 07.10 uur opstap Rotterdam - Alexander > richting Gouda > Utrecht > Amersfoort > Zwolle >
 - + 09.20 uur opstap station Steenwijk
 - + 10.00 uur opstap Wilhelminaoord
 - + 10.50 uur aankomst Ommen
 - + 18.00 uur vertrek Ommen > station Steenwijk > Wilhelminaoord > richting Den Haag
- In het weekend van vrijdag 18, t/m zondag 20 september wordt kosteloos logies en ontbijt aangeboden voor ongeveer 50 tot 60 nabestaanden in het buitencentrum Wilhelminaoord. Ontbijt op zaterdag tussen 8.00 uur en 9.30 uur, daarna met de bus naar Ommen v.v.
Inlichtingen of opgave: secretariaat@lovng.nl

Martin Roos

Overal en nergens meer

Overal was je nog
Overal zocht ik jou
Overal miste ik je

Overal was je niet meer
Overal vond ik jou niet meer
Overal; was je een gemis

Ik zocht en zag je nog
Ik zocht en hoorde je nog
Ik noemde en riep je naam
nog

Jij werd steeds meer
Overal en nergens
Jij werd steeds minder
Genoemd en gezocht

Jij leeft nog in mijn hart
Jij leeft in wie je noemen
Jij bent in wie ik nu ben
Tot ook ik niet meer zal zijn

En wij ...
In een licht... dat niemand kent

Marinus van den Berg

AGENDA 2015

Op 22 mei wordt in Heerlen een expositie geopend over het werk van de in 1996 vermoorde kunstenaar en filosoof :

Serge Heederik. Serge is de zoon van een van onze leden.

De expositie "de tragedie overwonnen" wordt van 22 mei t/m 5 juli gehouden in het Kunstcentrum Signe, Willemstraat 91A, 6412 AP in Heerlen
www.kunstcentrumsigne.nl

PROGRAMMA FAMILIEDAG – 27 juni 2015

U wordt graag uitgenodigd in park De Apenheul in Apeldoorn.

10:00 – 10:30 uur	entree Apenheul
10:00 uur	ontvangst Kambizuri met koffie/thee
11:00 uur	rondleiding o.l.v. gidsen
13:00 uur	lunch in Kambizuri
14:00 uur	gorilla voederpresentatie
14:30 – 15:30 uur	vrije tijd in Apenheul
15:30 – 16:30 uur	afsluitend programma met borrel/hapjes
	<ul style="list-style-type: none"> • Installatie erelid • Lustrum viering inclusief tweetal sprekers, te weten: Jef Rijsbergen en Marinus van de Berg
16:30 uur	einde familiedag.

Lotgenotenbijeenkomsten en jaarvergaderingen van ADS, VOVK en VVRS

De nauwere samenwerking tussen de lotgenotenorganisaties heeft geresulteerd in een open uitnodiging aan VOVK leden om het bijwonen van regionale bijeenkomsten mogelijk te maken.

27 juni zaterdag	VOVK	Familiedag + 4 ^e Lustrum
Vrijdag 21, t/m zondag 23 aug.	ADS	ADS Kidsweekend met leuk programma voor jong en oud De Wolfskuil, Ommen (Overijssel)
5 sept. zaterdag	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden (Utrecht)
Vrijdag 18, t/m zondag 20 sept.	ADS	Lotgenotenweekend overnachting mogelijkheid DHG Buitencentrum Wilhelminaoord (Drenthe)
19 september zaterdag	ADS, VOVK, VVRS	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers, DHG 2015, in Ommen (Overijssel)
1 november zondag	NSMG, VVRS	Lichtjesavond bij monument de Wijk (Drenthe)
7 november zaterdag	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
12 december	VOVK	Herdenkingsbijeenkomst in Leusden

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
ALV Leusden, 25 april	Stichting Muurt tegen Geweld	3
Het Onbevattelijke, 9 mei	Paul Kuiper	4
Jaarverslag VOVK 2014	Bestuur /Jan van Kleeff	
Ieder zijn mening	Paul Kuiper / Wil Vreeburg	7
20 Jr. VOVK	Rien Verbiest	8
Stieny en Jaap Arends		
20 Jr. VOVK	Marian Laven /Rien Verbiest	10
Marian en Aad Laven		
Het uur van lood (gedicht)	Emily Dickinson	11
20 Jr. VOVK	Rien Verbiest	12
Frida en Jacob Roorda		
Jouw naam (gedicht)	Valeer Deschacht	13
Wij herdenken...	Onze kinderen	15
tot en met blz.		18
20 Jr. VOVK	Rien Verbiest	19
Joke en Nico Lute		
Gedichten van	Wilma van Ophem-van der Meer	
Het altaartje	Nico Lute / Marian Laven	22
Gemis (gedicht)	Marinus van den Berg	
Ondersteuning kortgeding	Richard Korver	23
Teeven	Frank van Dijck	24
Muur tegen Geweld (gedicht)	Jef Rijsbergen	
Voor u gelezen	Hulppost / Blauw	25
Nieuwsflitsen	Voorlichting ministerie V&J	26
Het onbevattelijke (gedicht)	Ida Lindemans	27
Overall en nergens (gedicht)	Marinus van den Berg	
Vervoer naar Ommen, DHG	Martin Roos	
Agenda		28
Inhoud		29

